'నే నొప్పుకోను' అంది శ్రీలక్ష్మి. ఆమె కంఠంలోని తీవ్రతకు మిగిలిన ముగ్గురూ ఉలిక్కిపడ్డారు.

'అదేం వదినా, అలా ఆవేశావ్ ఒక్క మాటతోనా?' అంది సరళ అమాయకంగా. ప్రకాశం, మూర్తి ప్రశ్నార్థకంగా శ్రీలక్ష్మి వేపు చూశారు. అందరి చూపులూ తనమీద కేంద్రీకరింపబడటం చూసి శ్రీలక్ష్మి కొద్దిగా సిగ్గుపడింది.

ఆ ఊళ్లోనే ఉంటున్న సరళ అన్నా వదినలను చూసిపోవటానికి భర్తతో కలిసి వచ్చిందవాళ. భోజనాలయ్యాక తాంబూలం వేసుకుంటూ తీరిగ్గా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. అప్పుడే సరళ తను చదివిన కథ గురించి చెప్పింది.

ఆ కథలో నాయిక గుణవతి, చాలా నెమ్మదయిన పిల్ల. కాని కురూపి. ఎంత కాలానికి పెళ్లికాదామెకు. మొదటి నుండి ఆమెకు తెలిసిన వ్యక్తి, ఆమె ఉనికిని మరో విధంగా గుర్తించని వ్యక్తి, నీతి నియమాల్ని లెక్కచెయ్యని వాడు ఆఖర్లో ఆమె చేత ఆకర్షింపబడి 'నిన్ను పెళ్లిచేసుకుంటా' నంటాడు. అదీ కథ. అప్పటికైనా కథానాయికను అతను గుర్తించినందుకు సంతోషించింది సరళ. ఆ కథను ఎంతగానో పొగిడింది. కాని శ్రీలక్ష్మి 'నేనొప్పుకోను' అనగానే తెల్లబోయింది.

ఎంత అణచుకున్నా ఆగని ఆవేశంతో శ్రీలక్ష్మి పెదవులు కొద్దిగా వణికాయి. తన్నుతాను సంబాళించుకుంటూ,

'కురూపి కావచ్చును. కాని నైతికంగా దిగజారని స్త్రీ. అల్లా పతనం చెందిన వ్యక్తి ఆమెకు తగడు' అంది.

సరళ ఆశ్చర్యంతో 'కాని...అతను... అతను మగవాడు' అంది

'అయితే? మగవాడికి మాత్రం ఆడదాని కుండాలంటారే అలాంటి పరిశుద్ధమయిన శీలం ఉండక్కర్లేదంటారా? ఏమో నేనలా అనుకోను,'

'కాని, మన సంఘంలో...'

సంఘంలో జరుగుతున్నదాన్ని గురించి నేను చెప్పటంలేదు. ఆడదాని మనస్సు గురించి చెబుతున్నా. కురూపి అయినంత మాత్రాన శీలవతి అయిన ఆమె, ఎంతో మంది ఆడవాళ్లతో సంపర్కం పెట్టుకున్నాడని నమ్మకంగా తెలిసికూడా అతన్నెలా స్వీకరించగలదు ? ఇక పెళ్లికాదేమోనన్న ఆరాటంతో అలాటివాడిని ఆ అమ్మాయి చేసుకుని ఉండాలి కాని, తెలిసీతెలిసీ ఏమాత్రం మచలేని ఆడది అలాటి మగవాడిని మనసా వరించటం అసంభవం' శ్రీలక్ష్మి వీలయినంత నెమ్మదిగానే చెప్పినా అందులోని తీవ్రత వారందర్ని కదలించక మానలేదు

'అయితే అక్కగారూ, మీ అభిప్రాయంలో కాలుజారిన ఆడదానికీ, మగవాడికీ తేడానే లేదంటారు. అంతేనా?' అన్నాడు మూర్తి.

'నేననటంకాదు. నిజానికి అలా ఉండక పోవటమే న్యాయం. మీరే ఆలోచించండి. కాలుజారిన ఆడదానికీ, మగవాడికి ఏమిటి తేడా? ప్రకృతి ఆడదానిమీద ఓముద్రను వేస్తుంది. మగవాడుమాత్రం తప్పించుకుపోతాడు. సంఘంలోనూ ఇలాగే జరుగుతోంది. కాలు జారిన అమ్మాయిని పతిత అని దూషించి వెలివేసినట్లుగా ప్రవర్తిస్తారు. కాని ఆమెతో ఆ శిక్షలో పాలుపంచుకోవాల్సిన మగవాడు రాజాంఘోషుగా తిరుగుతుంటాడు— మగమహారాజాగనుక— శిక్షిస్తే ఇద్దర్ని శిక్షించాలి. లేదా ఇద్దర్నీ చూసీ చూడనట్లు వది

వెయ్యాలి. జీవనంలో సమానంగా పాలుపంచుకున్న ఇద్దర్నీ ఒక్కలా చూడటం న్యాయమనిపించుకుంటుంది.'

'నిజమే. కాని నువ్వేమంటావ్ ప్రకాశం? అక్కగారితో ఏకీభవిస్తావనుకుంటా నే?' అన్నాడు మూర్తి.

'ఆఁ ... అవును మరి' అంటూ మళ్లీ మౌనం వహించాడు ప్రకాశం భర్త అవుననటంతో పుంజుకుని శ్రీలక్ష్మి మళ్లీ అంది.

'ఏ అమ్మాయి అలా కాలుజారిన వ్యక్తిని పెళ్లిచేసుకోవాలని కిష్టపడదు. విధిలేక అలావప్పుకున్నా స్త్రీ తన అంతర్యంలో అలాంటి పురుషుణ్ణి అసహ్యించుకుంటుంది. నైతికంగా పతనమైన మగవాడిని ఆడది ఎలా గౌరవించగలదు?'

'అవు నొదినా, నువ్వన్నదీ నిజమేననిపిస్తోంది' అంది సరళ సాలోచనగా.

ఆసంభాషణ అంతటితో ఆగిపోయింది.

* * *

ప్రకాశానికి శ్రీలక్ష్మితో పెళ్ళయి అయిదేళ్ళు కావస్తోంది ఇన్సూరెన్సు కంపెనీలో ఉద్యోగమతనికి. అతని తల్లీ తండ్రీ పొలంపుట్రా చూసుకుంటూ పల్లెలోనే ఉంటున్నారు. ఉన్న ఒక్క చెల్లెలు సరళకూ పెళ్ళయి పోవటంతో ఏ బాదర బందీలేదు. శ్రీలక్ష్మి, ప్రకాశమూ అప్పుడప్పుడూ పల్లెకు వెళ్లి తల్లిదండ్రుల్ని చూసుకుని వస్తుండేవారు. వారి కాపురం ఎంతో ప్రశాంతంగా సాఫీగా సాగిపోతోంది.

శ్రీలక్ష్మిలో కాస్త ఆవేశపుపాలు ఎక్కువ. ఆదర్శాల్ని కలలుకంటూ ఉండేది. ఇంతవరకు ఆమె అనుకున్నదేదీ కాకుండా పోలేదు. తల్లిదండ్రుల కొక్కతే కూతురవడం మూలాన్న గారాబంగా పెరిగినా వినయమూ, సౌశీల్యమూ ఆమెకు పెట్టని సొమ్ములుగా అమిరాయి. ప్రకాశంతో పెళవేసుకున్న ఆమె జీవితం నూతనోత్సాహంతో కలత లెరగకుండా సాఫీగా సాగిపోతోంది.

ప్రకాశం శాంతస్వభావి భార్యని అమితంగా ప్రేమించేవాడు. ఆవేశం ఓపాలు ఎక్కువైన శ్రీలక్ష్మిని ఈ అయిదేళ్లలో ఒక్కమారు కూడా నొప్పించలేదతను. ఆమె కోరికల్ని తీర్చటమే తన జీవిత ధ్యేయమేమోనన్నట్లు అతను ప్రవర్తించేవాడు.

శలవుల్లో పల్లెకు వెళ్లినప్పుడు మరింత సరదాగా గడిచిపోయేది వారికి. అత్తగారికీ, మామగారికీ శ్రీలక్ష్మి ఎంతో మక్కువ. ఆమె కడుపులో ఓ కాయి కాయ లేదన్న బెంగతప్ప మరేమీ లోటు లేదు వారికి.

'అమ్మాయొస్తే ఇల్లు కలకల్లాడుతోందిరా' అంటూ ముచ్చటపడేది శ్రీలక్ష్మి అత్తగారు. అక్కడున్నన్నాళ్లు వారికిష్టమైనవి వండి పెట్టేది. శ్రీలక్ష్మి 'అత్తయ్య, అత్తయ్య' అంటూ ఆమె నంటిపెట్టుకు తిరుగుతూ పనుల్లో సాయం చేస్తుంటే ఒహటే మురిసి పోయేదావిడ. ఇహ ప్రకాశం తండ్రి కుర్రాళ్ళల్లో కుర్రాడై పోయేవాడు. 'ఏమ్రా రేపు తోటలో భోజనాలకేర్పాటు చేద్దామా? ఎల్లుండేమో...' అంటూ అందరికన్నా ముందుండేవాడు ఉత్సాహంతో. అదే సమయంలో సరళ, మూర్తి కూడా వచ్చేస్తే వాళ్ల ఆనందానికి పట్టపగ్గాలుండేవికావు. ప్రకాశమూ అంతే, ఆ తోటలకు ఎన్ని మార్లు శ్రీలక్ష్మిని తీసికెళ్లినా తృప్తి ఉండేది కాదతనికి.

రామన్న వాళ్ళింటి పాలేరు. వాళ్ల తండ్రి తాతల కాలం నుండీ ఇంటిని అంటిపెట్టుకున్న కుటుంబం అతనిది.

'మా సినబాబుగా రిప్పుడెట్టా ఉన్నారుగానీండి. ఏం అల్లరి సేసేవోరు. ఏఅల్లరి సేసేవోరు.........' అనే వాడు రామన్న శ్రీలక్ష్మితో. ఆమె భర్తను క్రీగంటితో చూస్తూ,

'అలాగా రామన్నా, ఏం అల్లరిచేసేవారేమిటి?' అనేది కుతూహలంతో.

'అమ్మో! అదెట్టా, సదువులోపడ్డాక బుద్ధిమంతులయ్యారులెండి, ఏం చినబాబూ?' అనేవాడు రామన్న.

ఈ మారు శలవులకు పల్లెకు వెళ్లినప్పుడు రామన్న శ్రీలక్ష్మితో 'సిన్నమ్మగారు, ఓ మనవండీ' అంటూ మొదలెట్టాడు.

'నాతోనే! ఏమిటది?'

'మరెండీ. మా సెల్లికొడుకుని నూసారుగందా. ఇక్కడే తిరుగుతుండాడు. అన్తమానం—ఆడు సదువుకుంటానంటున్నాడమ్మగారూ.'

'మంచిదే. చదువుకోనియ్'

'మరేండమ్మగారూ, ఈడ్ని బడి ఉండాదిగానీండి అందులో నాలుగు కళాసులూ సదివేశాడండి. మరో పుత్తకం గూడ వంతులుగారిదగ్గర సెప్పించుకున్నాడండి. పెదబాబుగారేమో పట్నం పంపించమన్నారండి. అక్కడ్కూడా రంగడంటే మావెడ్డ ఇష్టంలెండి. తమ రెరుగుదురనుకుంటా, పట్నం సంగతి మాకేటితెలుసాది ? రంగణ్ణి మీతో తీసికెళ్తే సాయంగా ఉంటాడండి సదూకుంటూను. ఎదో ఆశపడుతుండాడు తల్లి లేని బుడ్డోడూ.'

శ్రీలక్ష్మికి రంగడిమోహం కళ్ళముందు మెదిలింది. చిలిపికళ్లు, చక్కటిమోహం! చిన్నపిల్లలెవాళ్లా ఉన్నా బాగానే ఉంటారు. అందులోను రంగడి మోహం మరింత ముద్దుగా ఉండేది. ఇప్పుడు కొంచెం ఎదిగాడు. కాని మోహంలో ముగ్ధత్వం అలాగే నిలిచిఉంది.

'అలాగేలె! పెదబాబుగారితో, అమ్మగారితో, చినబాబుగారితో అందరితోనూ చెప్పేయి.'

రంగడు వారితో రావటం ఖాయమయింది.

'ఎంటో గేదెలు కాసుకునుండమంటే ఇన్నాడు కాదు. బాగాసదువుకోరా పిల్లోడా' అని సాగనంపాడు రామన్న.

రంగడి రాకతో ఇంట్లో దినచర్యలో కొద్దిగా మార్పులొచ్చాయి. ప్రకాశం వాడిని బళ్ళో వేశాడు. రంగడు బుద్ధిగా చదువుకుంటున్నాడు ఆ బస్తీవన్నీ వింతగావే ఉన్నాయి వాడి పసిమనసుకు. 'అమ్మగారు ఇదేంటండీ?' 'అదలా ఉందేం?' అనడుగుతూ ఉండేవాడు శ్రీలక్ష్మిని. రంగడి రాకతో శ్రీలక్ష్మికి వంటరిగా ఉండాల్సిన అవసరం లేకపోయింది. వాడంటే ఓ విధమైన ఆపేక్ష ఆమె మనస్సులో ముద్ర వేసుకుంది. తల్లిలేని కుర్రవాడిని ఎంతో ప్రేమగా చూసేది. చదువులో వాడికి తెలియనివన్నీ బోధపరిచేది! కాని ప్రకాశం సంగతే ఆమె కర్థంకాలేదు. రంగడి నలా తీసుకురావటం అతని కిష్టమో కాదో తెలియకుండా ఉండేది. ఆ విషయంలో ప్రకాశం ముభావంగా ఉండిపోయాడు. రంగడిని పెద్ద చనువుగా పలకరించేవాడుకూడా కాదు. వాడుకూడా 'బాబుగారొచ్చారు' అని దూరం దూరంగా ఉండిపోయాడు.

రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి. ఈ మధ్యలో జరిగిన విశేషమొక్కటే. శ్రీలక్ష్మి తప్పనిసరిగా పుట్టింటికి వెళ్లింది.

పాపాయి పుట్టాక, ప్రకాశంలో కొత్త

చైతన్యం కలిగినట్లయింది. చిట్టి పాపాయిని ఎంత ఆడించినా, జోకొట్టినా తనివితీరింది కాదతనికి. ఇంట్లో ఉన్నంతసేపు పాప నెత్తుకొని కూర్చునేవాడు. ఏడ్చినా తనే ఓదార్చాలని తాపత్రయపడేవాడు. శ్రీలక్ష్మి 'ఇలా ఇవ్వండి' అన్నా వినేవాడుకాదు. ఆమె కాటుక కళ్లల్లోకి చూసి నవ్వుతూ 'పాప నాది తెలుసా?' అనేవాడు. 'ఏమిటీపిచ్చి? పాప ఆకలికి ఏడుస్తోంది' అని మందలించేది శ్రీలక్ష్మి.

పుట్టింటినుండి వచ్చాక ఓరోజు రంగడిని దగ్గర కూర్చోబెట్టుకొని పాఠం చెబుతున్న భర్తని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. శ్రీలక్ష్మి. పాపాయి పుట్టాక అతనిలో చాల మార్పు వచ్చిందనుకుంది, రంగడు కూడా అంతే. మొదటిలా దూరంగా ఉండకుండా 'బాబుగారూ' అంటూ దగ్గరికొచ్చి స్కూలు కబుర్లన్నీ చెబుతూ నవ్వించేవాడు.

ఇక రంగడికి అస్తమానం 'అమ్మాయిగారి' ధ్యాసే. బడికి వేళయిందని పదిమార్లు చెబితేగాని పాప పక్కనుండి కదిలేవాడుకాదు. ఈమారు శెలవులకుకూడా ఇంటికి వెళ్లలేదు వాడు. ధాన్యం పట్టుకొచ్చిన రామన్నతో 'మరే, మావయ్యా, నేను లేకపోతేనేం అమ్మాయిగారు ఏడుస్తారు' అని ఇంటికి రాకపోవడానికి సంజాయిషీ చెప్పుకున్నాడు.

పాప మొదటి పుట్టినరోజుకి రంగడిక్కూడా కొత్తబట్టలు తెచ్చాడు ప్రకాశం. కొత్తబట్టలు కట్టుకుని సంబరపడిపోయాడు రంగడు. పాప పుట్టినరోజుకు పల్లెనుండి ప్రకాశం తలితండ్రులూ, ఊళ్లోని సరళా, మూర్తి వచ్చారు. ఎంతో వేడుగ్గా పండగ జరుపుకున్నారు. రెండు రోజులుండి వెళ్లిపోయారు వారు.

ఆ నాలుగోరోజు బడినుండి రాగానే 'తలనొప్పి' అని పడుకున్న రంగడికి జ్వరం ముంచుకొచ్చింది. క్షణాల్లో పెరిగిన జ్వర తీవ్రతను చూసి కంగారు పడిపోయింది శ్రీలక్ష్మి వెంటనే డాక్టరుకు కబురు పెట్టింది. డాక్టరు వచ్చి చూసి మందిచ్చి వెళ్లారు. సాయంత్రం ప్రకాశం ఇంటికి వచ్చేసరికి రంగడికి ఒంటిమీద తెలివిలేదు. వాడి పరిస్థితి చూసి శ్రీలక్ష్మికన్నా ఎక్కువగా గాబరాపడ్డాడు ప్రకాశం. అతని కాళ్లు, చేతులూ ఆడలేదు. కళ్ల నీరు నింపుకుని రంగడి ప్రక్కనే కూర్చుండిపోయాడు. అతని పరిస్థితి చూసి శ్రీలక్ష్మి కంగారు ఎక్కువయ్యింది మరునాటిరోజూ జ్వరం తగ్గలేదు. శ్రీలక్ష్మి తనే ధైర్యం తెచ్చుకొని మందు మాకూ ఇస్తూ రంగడ్ని కనిపెట్టుకుంది. మధ్యలో భర్తను లేపి బలవంతంగా ఎంగిలి పడేలా చేసేది. మామూలు జ్వరానికింత అధైర్యపడితే ఎలాగని ధైర్యం చెప్పింది కాని కళ్లు తెరవకుండా పడిఉన్న రంగడ్నిచూస్తే ఆమెకూ భయంగానేఉంది పల్లెకు ఓపోస్టు కార్డు రాసి పడేసింది.

మూడోరోజు ప్రకాశం మరో పెద్ద డాక్టర్ని తీసుకొచ్చాడు. కాని అప్పటికే పరిస్థితి చేయిదాటిపోయింది. రంగడి కళ్లు మూసుకునే ఉన్నాయి. కాని పెదవులు మాత్రం కదులుతున్నాయి. శబ్దం బయటికి రావటంలేదు. మరి కొన్ని క్షణాల్లో ఆ పెదవుల కదలికకూడా ఆగిపోయింది. రంగడు శాశ్వతంగా కళ్లు మూశాడు.

శ్రీలక్ష్మి మతిపోయినదానిలా ఉండిపోయింది. 'ఇది నిజమా, ఇల్లంతా తిరుగుతున్న రంగడు ఇక లేనే లేడా?' ఈ సత్యాన్ని ఆమె నమ్మలేకపోయింది కాని ఎదురుగా నిర్జీవమైన రంగడి దేహం పడి ఉంది. ఆ మొహంలోని ముగ్ధతా, నిద్రపోతున్నట్టున్న కళ్లూ చూస్తుంటే ఆమె కడుపు తరుక్కుపోయినట్లయింది. 'రంగా' అంటూ క్రిందకూలిపోయి విలపించసాగింది. ప్రకాశం పిచ్చివాడిలా శ్రీలక్ష్మి వేపు చూశాడు. మళ్లీ రంగడివేపు చూశాడు. బుగ్గలు నిమిరి వంగి ఒక్కసారి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. లేచి వెళ్లి గదిలో కూర్చున్నాడు. అంతే ఓమాటా, పలుకూలేదు.

ఆ సాయంత్రానికే రామన్న వచ్చాడు. ప్రకాశం రామన్నకు మొహం చూపలేదు. మేనల్లుడి శవం మీద పడి ఏడుస్తున్న అతడ్ని ఓదార్చనూ లేదు. జరగవలసిందంతా జరిగిపోయింది.

రామన్న వెంటనే వెళ్లి పోవలసినవాడే. కాని రంగడి మరణంతో క్రుంగి పోయిన ఆ దంపతులను చూసి, ఉన్న ఒక్క మేనల్లుడూ పోయాడన్న దుఃఖాన్ని దిగమింగి, రెండు రోజులుండి ఓదార్చి 'సిన్నమ్మగారూ, పోయినాళ్లతో మనమూ పోలేంగందా, అడికి నూకల్లేవు. ఎల్లిపోయినాడు. సిన్నపిల్ల తల్లివి, పాపాయిని జాగర్తగా నూసుకోమ్మ. సిన్నబాబుగారు జాగర' అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

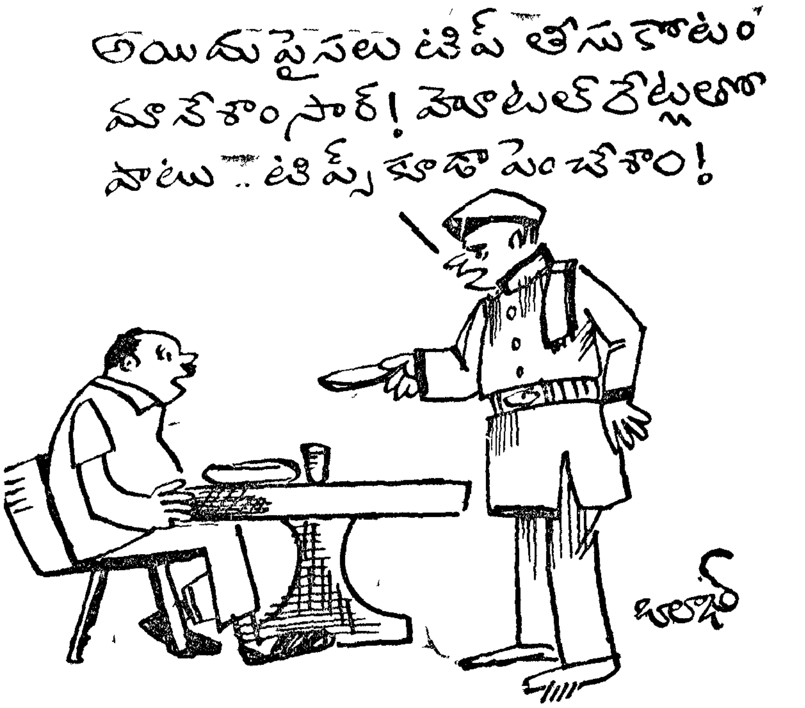

శ్రీలక్ష్మికి అనుక్షణం రంగడిదే ధ్యాస. 'అమ్మాయిగార్ని నేనెత్తుకోనాండి? మరి నాకేసి చూసి నవ్వుతున్నారండి' ఇలా రంగడన్నట్టే వినిపించేది. పాపను చూసుకుంటూ ఎలాగో రంగడిని మర్చిపోవటానికి ప్రయత్నిస్తోంది. రంగడి జ్ఞాపకాలు ఇల్లంతా నిండుకున్నాయి.

ఎవరికోసమూ కాలం ఆగిపోదు. రోజులు గడచినకొద్దీ రంగడి జ్ఞాపకాలు మసకబారుతున్నాయి. కొద్దిగా తేరుకుంది శ్రీలక్ష్మి కాని ఆమెకు కొత్తదిగులు పట్టుకుంది రంగడు పోయినప్పట్నుంచీ ప్రకాశంలో చెప్పలేని మార్పువచ్చింది. రోజురోజుకు మనిషి చిక్కిపోసాగాడు. అడిగితే దేనికీ సరయిన సమాధానం చెప్పడు. మొదటిలా పాపను దగ్గరికి తీసుకునేవాడుకాదు. శ్రీలక్ష్మికి ఏమీ అర్థంకాలేదు. 'పరాయివాళ్ల పిల్లాడ్ని తమింట్లో తెచ్చిపెట్టుకుని ఇలా అయినందుకు దిగులుపడుతున్నాడా?' అడిగితే దానికి సమాధానం లేదు. వెర్రిగా శ్రీలక్ష్మి వైపాహంలోకి చూసి వెళ్లిపోయేవాడు. ఒక్కోమారు 'లక్ష్మి' అని పిలిచేవాడు. ఆమె దగ్గరకు వెడితే ఆమె కళ్లలోకి చూసి ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయేవాడు. 'ఏంలేదులే వెళ్లు' అనేవాడు నీరసంగా. శ్రీలక్ష్మికి ఏమీ బోధపడలేదు. అతడు మామూలు మనిషి కావాలంటే ఏం చేయాలో బోధపడలేదు.

ఇలా ఉండగానే ధాన్యం తీసుకుని వచ్చాడు రామన్న. శ్రీలక్ష్మికి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టయింది. 'రంగడు పోయినప్పటి నుంచీ మీ చినబాబుగారిలా ఉంటున్నారయ్యా. ఏం చెయ్యాలో తోచటంలేదు' అంది కంట నీరెట్టుకుంటూ.

రామన్న మొహం నల్లబడింది. గుటకలు మింగాడు. 'పిన్నమ్మగారూ, ఏవీ అనుకోనంటే ఓ మాట సెప్తా' అన్నాడు.

'చెప్పు'

రామన్న చెప్పిన సంగతివిని ఆమెకళ్లు తెరుచుకున్నాయి. భర్తస్థితి ఏమిటో ఆమెకు స్పష్టంగా అర్థమయింది. ఈ పరిస్థితుల్లో తను చెయ్యగలిగిందేమిటో ఆమెకు తెలియటం లేదు. ధైర్యం కూడగట్టుకుని భర్తకు సన్నిహితంగా మెలగసాగింది.

పార్కులో చీకట్లో, ఒంటరిగా కూచున్నాడు ప్రకాశం. అతని మనస్సు మనసులో లేదు. ప్రపంచమంతా తిరిగి తనమీద పడుతున్నట్టే అనిపిస్తోంది. గొంతువరకు వచ్చిన దుఃఖం అక్కడే ఆగిపోయి ఊపిరి ఆడకుండా చేస్తోంది. ఎదురుగా ఉన్నదేదీ అతనికి కనిపించటం లేదు. ఎప్పుడో, ఎక్కడో జరిగిన సంఘటన కళ్లముందు మెదులుతూ, మనసును తొలచివేస్తుంది.

పద్దేళ్లవెనుక ఆ పల్లెలో విశాలమైన ఇంట్లో ఓ చీకటి రాత్రివేళ తనచేతికి ఒంటరిగా చిక్కిన స్త్రీ, పెనుగులాడి, తప్పించుకోలేక, స్పృహకోల్పోయి తన చేతుల్లో ఒరిగిపోయిన స్త్రీ, నిందల్ని భరిస్తూ జీవచ్ఛవంలా బ్రతికి బిడ్డ పుట్టగానే కన్నుమూసిన స్త్రీ. ఆ స్త్రీ అస్పష్టరూపం అతని కళ్లముందు మెదులుతోంది. ఆ అనాథ శిశు ఆక్రందనం అతని చెవులకు వినిపిస్తోంది. ఆనాటినుండి తనీబాధ ననుభవిస్తూనే ఉన్నాడు. ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేని మూగబాధ మనస్సులో దాక్కుని సమయం వచ్చినప్పుడు తొంగిచూస్తూనే ఉంది. కాని ...కాని...ఇప్పుడు అంత జరిగాక ఇంకా ఆ బాధ ననుభవించటం అతనితరం కాలేదు. 'ఊహూఁ. ఇక నాచేతకాదు. శ్రీలక్ష్మిని పోగొట్టుకున్నా సరే ఆమెతో చెప్పకతప్పదు.' అన్న నిర్ధారణతో పైకి లేచాడు. అతని అడుగులు తడబడలేదు. చకచకా నడచి ఇల్లు చేరుకున్నాడు. పాప ఉయ్యాలలో నిద్రపోతోంది. ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. 'శ్రీలక్ష్మీ' అని పిలిచాడు ప్రకాశం. అతని కంఠం కొద్దిగా వణికింది. వెళ్లి మంచం మీద కూర్చున్నాడు.

'నీతో ఓ సంగతి చెప్పాలి శ్రీలక్ష్మీ!

శ్రీలక్ష్మి వచ్చి అతనిసరసనే కూర్చుంది. ఆమె కళ్లలో జాలీ మార్దవతా పొంగుతున్నాయి ప్రకాశం తన శక్తినంతా కూడదీసుకున్నాడు.

'శ్రీలక్ష్మీ, నేను పతితుడ్ని'

బదులుగా శ్రీలక్ష్మి చిరునవ్వు నవ్వింది. రెండుచేతులతో అతడిని దగ్గరకుతీసుకుంది.

ప్రకాశం ఆమె చేతుల్లో తన మొహం దాచుకుంటూ 'రంగడు నా కొడుకు' అన్నాడు.

నాకు తెలుసు అంది శ్రీలక్ష్మి. ప్రకాశం ఒక్కక్షణం ఆమె వళ్లో వాలిపోయి వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగాడు.

*　*　*

ఎంతవెతికినా శ్రీలక్ష్మికి తన అంతర్యంలో భర్తపట్ల అసహ్యం కాని, జుగుప్సకాని కనిపించలేదు. బదులుగా అతని సాహచర్యంలో మొదటికన్నా తృప్తి, ఆనందం లభించాయి. ●